

A L B A T R O S

Petra Braunová

druhé
čtení

Johana s nosem nahoru

ILUSTROVAL JIŘÍ BERNARD

Johana s nosem nahoru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová
Johana s nosem nahoru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

A L B A T R O S

druhé
čtení

Petra Braunová
Johana s nosem nahoru

Petra Braunová

ILUSTROVAL
JIŘÍ BERNARD

Johana s nosem nahoru

Albatros

OBSAH

- Jsem nejlepší!** ___ 7
- Konec, nebo začátek?** ___ 11
- Nekonečné čekání** ___ 16
- Tábor** ___ 20
- Kdo je kdo?** ___ 23
- Táborové dělení** ___ 27
- Hra na oblíbeného** ___ 30
- Noční hlídka** ___ 33
- Strašidelná služba** ___ 38
- Kdo se bojí, nesmí do lesa** ___ 44
- Výměna stráží** ___ 47
- Kde je vlajka?** ___ 49
- Přiznání** ___ 53
- Dopis** ___ 56
- Silná čtyřka** ___ 59
- Překvapivý souboj** ___ 63
- Táborový oheň** ___ 71
- Nekonečné loučení** ___ 74

Jsem nejlepší!

Johanka si pyšně vykračuje parkem. Míří ze školy k domovu. V jedné ruce drží velký bílý list papíru. Není to obyčejný papír! Je to vysvědčení. Hodnocení prospěchu za celý školní rok. Pod Johančíným jménem se tu směje celá řada jedniček. V druhé ruce Johanka svírá panenku. Vyhrála ji v celoroční třídní soutěži. Johanka byla při vyučování nejlepší ze všech! Nejlépe odpovídala a získala nejvyšší počet bodů. Za odměnu dostala dárek. Ach! Jaký je to krásný den. Slunce svítí, tráva je zelená a nebe jasně modré.

„Ahoj!“

K Johance přiběhne kamarádka Kačka. Bydlí u nich v domě o patro níž. Kačka chodí už do třetí třídy. I ona třímá v ruce vysvědčení.

„Co to neseš?“ ptá se Kačka a zvědavě hledí na panenku.

„To jsem vyhrála,“ pochlubí se Johanka.

„Za co?“

„Byla jsem nejlepší!“

„Vy jste závodili?“

Johanka se zarazí. Byla třídní soutěž závod, nebo ne?

„Tak v čem jsi nejlepší?“ dožaduje se odpovědi Kačka.

„Jsem prostě nejlepší!“ prohlásí Johanka. „Ve všem.“

Kačka trochu protáhne obličej. Najednou neví, o čem má s Johankou mluvit. Je těžké bavit se s někým, kdo je nejlepší ze všech!

„Co máš na vysvědčení?“ zeptá se zvědavě Johanka a pohodí školní tašku na zem.

„Tři dvojky,“ ukáže je Kačka. „Z matematiky, z českého jazyka a z výtvarné výchovy.“

„Ty máš dvojku z výtvarné výchovy?“ podiví se Johanka. „Ty neumíš kreslit? Já mám samé jedničky, koukej!“

Johanka strčí Kačce vysvědčení přímo pod nos.

Kačka protáhne obličej trochu víc.

„Hm.“

Johanka chce Kačce ještě povědět, jak se těší na prázdniny, ale Kačka najednou poposkočí a vyhrkne: „Zapomněla jsem ve škole cvičky!“

Otočí se a běží pryč.

Johanka zůstane stát sama před domem. Teda, myslí si, ta Kačka je popleta! Johanka si cvičky nikdy nezapomněla. Natáhne se na špičky, aby dosáhla na zvonek, a stiskne tlačítko.

Crrr!

V duchu vidí babičku, jak jde k domovnímu zvonku, aby vnučce otevřela.

Crrr!

To je doba! Johanka rozčileně drží prst na zvonku.

Crrr!

Konečně dveře zabzučely. Johanka do nich strčí a už vybíhá schody do jejich třetího patra.

„Ahoj, Johanko!“

Babička se usmívá. Má vnučku moc ráda a celý den se na ni těší.

„Tobě to trvalo!“ vykřikne Johanka. „Hele!“ a strká hned babičce před obličej vysvědčení. „A ještě panenka! Podívej! Jsem nejlepší!“

„Nejlepší?“ podiví se babička.

„Jasně! Nejlepší ze všech.“

„To se mi nezdá,“ odpoví babička.

„Jojo! Vyhrála jsem panenku a mám samý!“

„Ba ne,“ zakroučí hlavou babička. „Kdybys byla nejlepší, holčičko, tak bys uměla nejdřív pozdravit!“

Konec, nebo začátek?

Babička se rozloučila, protože domů dorazila maminka. V hlídání Johanky se střídají. Babička pospíchá domů za dědou.

„Pa, kočko,“ dává babička Johance pusu. „Ať se na táboře neutopíš! A koukej nám poslat psaníčko! Víš, že děda sbírá známky! Naši adresu znáš!“

„Napíšu, babi, neboj!“

Dnes není obyčejný den! Johance vrtá hlavou, že je konec školního roku a zároveň začátek velkých letních prázdnin. Může být jeden den koncem i začátkem? Asi ano.

„Johanko!“ volá odpoledne z pokoje maminka. „Pojď mi pomoci!“

V pokoji je nepořádek. Na pohovce se povaluje hromada oblečení. Maminka vybírala ze skříňky věci, které si Johanka vezme s sebou na tábor.

„Hupni na to!“

Johanka skočí na víko kufru, který se maminka snaží zavřít.

„Tak, už se můžeš zvednout!“

„Mám tam všechno?“ ptá se Johanka.

„Snad ano. Kdyby ti něco chybělo, musíš si nějak poradit.“

Johanka hledí na modrý kufr. Má pocit, že na něco opravdu zapomněly.

„Pannu!“ vykřikne. „Zapomněly jsme tam dát mou novou pannu!“